

врѣме, гледамъ „малчика“ Ивановъ отъ 3 рота, че се боричка съ единъ Турчинъ. Работата бѣше тъй: Ивановъ забѣлѣзалъ единъ Турчинъ между кръстцитѣ, който стрѣлялъ върху опълченцитѣ. Той се хвърлилъ върху Турчина съ щика, но този послѣдния успѣлъ да му хване пушката, вслѣдствие на което произлѣзло сборичкване. Въ това врѣме другъ Турчинъ се спуща върху Иванова, но за щастие на Иванова, въ тая критическа за него минута, му довтаса помощъ и двамата Турци, като снопи се повалиха мъртви.

— Ваше благородие, двоица Турци пронизахъ съ щикътъ си, се обърна къмъ мене Ивановъ съ ентузиязмъ. Вижте ми щика . . . ей до тукъ го муш . . . но горкия Ивановъ не успѣ да довърши думата си. Около мене се чу едно тѣпо удряние; Ивановъ изохка и падна на земята. . . .

Всичкитѣ Турци, които бѣха останали съ пушка въ рѣка до кръстцитѣ бѣха избити до единъ. Тѣ не искаха да се прѣдаватъ на гяуръ-комититѣ. Впрочемъ, трудно бѣше да се възбуди у опълченцитѣ чувство на състрадание къмъ заклѣтитѣ имъ врагове — Турцитѣ.

Всичкото пространство около кръстцитѣ бѣше покрито съ турски трупове. Но и отъ нашитѣ не малко паднаха.

Въ врѣме щиковия бой, Турцитѣ, почти съвсѣмъ, бѣха прѣкратили стрѣлбата и то по причина, че отстѣпившата въ безпорядкъ неприятелска верига бѣше ни затулила отъ идящитѣ въ подкрѣпление два табора. Турци съ гѣста верига. Но щомъ отстѣпившата верига се присѣдини къмъ оная на таборитѣ, залѣгна и откри върху насъ убийственъ огънь. Къмъ това врѣме дружината бѣше свършила работата си съ Турцитѣ при кръстцитѣ и сѣщо залѣгна и откри честа стрѣлба по турската верига и резервитѣ ѝ. Слѣдъ малко пристигна въ кариеръ дружинния адютантъ Подпоручикъ Поликарповъ, който, ако и да бѣше раненъ въ челюстѣта и му бѣше раскѣсана почти цѣлата долня джука, оставаше въ строя.

— Дружинния командиръ заповѣда да се държите на заетата позиция, каза Подпоручикъ Поликарповъ